

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. szeptember 3.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KÖNYÖRGÉS ÉS KÖNYÖRÜLET

Énekek: 164,1; 167; 651

Alapige: Mt 18,21-35

Imádkozzunk!

Boldogan jöttünk hálaszót mondani, Mennyei Atyánk, Szentháromság, egy örök igaz Isten. Dicsőségedet magasztalni, fenségedet áldani, ajándékaidban gyönyörködni, örökkévalóságodért hálát adni.

Köszönjük, hogy nincs változás Benned, sem változásnak árnyéka. Köszönjük Neked, hogy aki régente szóltál, ma is szólsz. Azt is köszönjük, hogy ma is azt mondd: az örök, áldott evangéliumot, amely megszólalt először ott az Édenkertben, megígérve a Messiást, a Szabadítót, Jézus Krisztust. Amelyet hirdettek a próféták. Amit láthatott Izráel népe a szertartásokban, áldozatokban, és amelynek örömhírét zengték Betlehem mezeje felett mennyei karok: „született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában”.

Köszönjük az ígéretet, hogy Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. Köszönjük, ha mi magunkat is odaszámlálhatjuk a Te néped közé, akiknek egyetlen Szabadítója és Üdvözítője: Jézus Krisztus. Mert eleget tett a Te igazságodnak, Atyánk, kiengesztelt Téged, és ráadásul még megmosott és megtisztított minket minden hamisságtól. Ezért méltó, hogy a szívünk, a szánk, de engedd, hogy egész életünk Téged magasztaljon, dicsőítsen és hirdessen!

Kérünk, Urunk, hogy szólaljon meg a Te igéd közöttünk, és ennek legyen hatása, ereje a mi életünkre nézve, hogy: „a földtől elszakadjunk, és csak tehozzád ragaszkodjunk”.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét, hallgassuk meg, testvérek, a Máté evangéliuma 18,21-35. terjedő szakaszból.

Így van megírva: „Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? Még hétszer is? Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is.

Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgálival. Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer tálentommal vala adós. Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a miye vala, és fizessenek. Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszárván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. Kimenvén pedig az a szolga, találkozik egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik. Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent jelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem. Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket”.

Kedves Testvérek! Ma, a következő istentiszteleten, a gyerekek is közöttünk lesznek — tanévnitő istentisztelet lévén —, és ezeken az alkalmakon, amikor a gyerekek is velünk vannak (nem sok ilyen vasárnap van egy esztendőben), mindig az ő rendjük szerint haladunk. Tehát azt az ígét magyarázzuk, hirdetjük, amit ők is vennének, ha a gyermek istentiszteleten lennének.

Az ő rendjük szerint, ma a gonosz szolga példázata következik, amit a Máté evangéliumából hallhattunk az előbb. Erre a példázatra figyeljünk ma, testvérek, és ennek a lelki üzenetére, amely tulajdonképpen egy kérdéssel kezdődik.

A példázat egy tanítás arra a kérdésre nézve, amit Péter megkérdez Jézustól: Hányszor szabad az én atyámfiának megbocsátani? Még hétszer is? Jézus erre azt válaszolja, hogy: nem hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is. Erre elmond egy példázatot.

Rögtön szeretném kiemelni, hogy Péter kérdésében mi a lényeges. Nem tudjuk, hogy Péter ezt miért kérdezte. Valószínűnek tartjuk az igéből, hogy az addigi tanítás, Jézus Krisztusnak a környezetével való viszonya keltette fel benne ezt az érzést, és tette fel őbenne ezt a kérdést, hogy: hányszor szabad az én atyámfiának megbocsátani? A törvényi előírások tulajdonképpen háromszorit mondtak, hogy háromszor lehet valakinek megbocsátani, aki ellenünk vétkezik. Tudjuk, hogy van ilyen — mióta bűnös ember él a földön —, hogy egyik ember a másik ellen cselekszik valamit. De nagyon érdekes Péternek a kérdése, mert ő azt mondja: még hétszer is?

Most anélkül, hogy elemeznénk, testvérek, hogy mit jelent ez, csak egyetlen dolgot hadd emeljek ki ebből a rövid igéből, a háromszori vagy hétszeri megbocsátásról. Tulajdonképpen itt azzal szembesülünk, hogy az ember szeret magának határokat húzni: legyen az három, vagy legyen az hét. Amikor az ember ezekben a kérdésekben határvonalat húz, az a döntő, az a lényeges, hogy a szeretet mindig a határvonalon túl van. Azon túl kezdődik.

Figyeljétek meg, testvérek, hogy a törvényvallások mindig ilyen határvonalakat akarnak húzni. Ez a törvényvallásokra jellemző. Az evangéliumra meg az jellemző, hogy nincs határ. Az irgalomra, a könyörületre, az Isten szeretetére meg az jellemző — ahogy a példázatban látjuk —, hogy nincs határ. Mert erre csak az emberi agyunk van beállítva, hogy húzzunk egy határvonalat. Addig kell tartani magunkat, addig elviselünk valamit, aztán utánunk az özönvíz. Onnan már nem vállalunk magunkért felelősséget.

Milyen jó, testvérek, hogy Jézus Krisztus nem törvényvallást hirdetett, hanem evangéliumot. Nem határvonalakat húzott, hanem arról az Atyáról beszélt, és azt az Istent hirdette, aki túl van a határvonalon. Aki határtalan szeretettel szeret bennünket, aki határtalan irgalommal jön hozzánk, nyúl értünk, von magához. Aki határtalan irgalommal lesz nagyvonalú, elengedvén bűneinket és megbocsátván népe maradványának vétjét. Csak Péter jut el odáig — meg mi jutunk el odáig —, hogy húzunk egy határvonalat.

Hányszor kérdezzük meg a mindennapi életünkben, hányszor kapom meg ezt a kérdést: tessék mondani, akkor hol a határ? Akkor meddig mehetünk el dolgokban? Ez a példázat elénk adja, testvérek, hogy Istennél nincs ilyen határ. Mert a határvonal után kezdődik az isteni irgalom, és ott kezdődik a szeretet, ott kezdődik a kegyelem. Ezt akarja Jézus megtanítani Péterrel. Érdekes Péter kérdése, mert nem azt kérdezi, hogy meg lehet-e bocsátani. Az neki nem kérdés. Az viszont kérdés, hogy: hányszor kell megbocsátani? Vannak dolgok, amelyek a tanítványoknak nem kérdés, mert Jézus Krisztus mellett azért már ennyit megtanultak. Azóta, amióta Vele járnak, amióta Vele élnek, amióta Őt szemlélik és hallgatják, és konstatálják mindazt, ami történik, az már nem kérdés, hogy meg kell bocsátani. De az kérdés, hogy hányszor.

Megint visszajutunk oda, hogy ez is egy határvonal. Hányszor kell megbocsátani? Nagyon érdekes az igében, ha megfigyeltük: „hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni és neki megbocsátanom?” Tanít bennünket ez az ige arra, amit Péter tudott és arra, amit nem tudott. Arra, amit tudott, hogy: meg lehet bocsátani és arra, amit nem tudott: hányszor lehet megbocsátani. Mert ennek a történetnek az evangéliumi üzenete mindenképpen az, testvérek, hogy meg lehet bocsátani.

Mit kell tenni, ha valaki vétkezik ellenem? Megszakítani vele a kapcsolatot? Nagydobra verni, hogy milyen sérelem ért engem, vagy pedig megbocsátani? Elmond Jézus egy példázatot erre, és mindannyian tudjuk és érezzük, hogy ennek a példázatnak két része van. Amikor a szolga a király előtt áll, és amikor a szolga a másik szolgálával beszél. Az egyik: amikor a szolga a király előtt áll — az nagyon felemelő, szívmengető, csodálatos történet. A másik: amikor meg a szolga beszél a saját, neki száz dénárral adós szolgatársával, és szorongatja, fojtogatja — az meg egy hallatlan lehangelő, hallatlan szomorú, kétségbeejtő történet.

De hát azért van ez így, testvérek, mert az első, a felemelő, az örömteli, az evangéliumi, az Istenről szól. Az nem lehet más, csak ilyen. A másik — az ember és ember közötti viszony, a szolga és a szolgatárs beszélgetése, és egymással való elszámolása (vagy inkább leszámolása) —, az meg az emberről szól. Az meg csak ilyen lehet. Lehangelő, kétségbeejtő, elszomorító, lesújtó.

Igen, azt mondja ez a mai történetünk, hogy egy adós szolga tízezer talentummal volt adós a királynak. Figyeljük csak az igét, hogy mit olvasunk! Azt mondja, hogy a mennyek országa ahhoz a királyhoz hasonló, „aki számot akar vetni az ő szolgálival”. Nem szoktunk erre figyelni, testvérek, hogy itt nem gonosz szolgáról van szó,

hanem adós szolgálókról van szó. Eljön a számadásnak az ideje, amikor a király számot akar vetni az ő szolgálóival. Mikor számot kezdenek vetni, hoznak eléje egyet, aztán majd jön a többi. Lehet, hogy voltak is már többen, akik adósok voltak, de hoznak eléje egyet, aki tízezer talentummal volt adós.

Tehát, testvérek, az igéből leszögezhetjük, hogy itt nem csak egy adósról van szó, hanem többről, sokról. Vagyis, az igéből nyilván kivehetjük, hogy mindenki adós. A király nagyvonalú. A király osztogat és ajándékokat ad „dús kincséből”, és mindenki lekötelezett, mindenki adós. Közülük Jézus kiemel egyet, aki tízezer talentummal volt adós. Nem tudom, testvérek — mert többet nem olvasunk az igében, csak azt, hogy eljött a számadás ideje — hogy ez az adós szolga hogyan tudott élni a hétköznapi napokban ekkora teherrel a feje fölött? Erről nem ír a Biblia.

Azért érdekes belegondolni, hogy ha nekünk csak egy kicsi adósságunk van, csak egy kicsi hitelünk, alig várjuk, hogy elfogyjanak már a sárga csekkek. Ez a szolga pedig tízezer talentumnyi adóssággal tud élni. Ez megdöbbenítő, testvérek! Tulajdonképpen csak akkor ijed meg, amikor jön a számadás. Mint az a gyerek, aki az iskolában csak akkor kezd el félni, amikor a tanár lapozgatja a naplót. Ma már az elektronikus naplót nem kell lapozgatni, de emlékszem rá, amikor mi ott ültünk, és a tanár nézte a naplót. Tudtuk, hogy három gyerek van az első lapon. Na, már az „A” betűsökhöz túlment. Az „A” betűsök megnyugodhatnak. Jönnek a „B” betűsök. Ott is van három gyerek. Elkezdte (a tanár a naplót) lapozgatni... Na, ki lesz az, aki kimegy felelni!? Akkor kezdtünk el félni. Addig nem, amíg tanulni lehetett volna. De amikor jött a dolgozatírás, vagy azt mondta a tanár, hogy vegyünk elő egy tiszta lapot, meg egy tollat, akkor megijedtünk. Érdekes, testvérek, a történetben, hogy ez a szolga tud úgy élni, egész vígan, mintha neki nem is lenne semmilyen tartozása, semmi adóssága. Mert van számadás. Sok ember tud élni úgy, mint adós Istennel szemben.

Mi mindannyian adósok vagyunk Istennel szemben. Mert mid van, amit ne úgy kaptál volna? Mink van, ami nem Tőle lenne? Adós az ember Istennek, és a bűn következtében ezt az adósságot nem akarja megadni. Mit mond az ige? Nem is tudja megadni. Ő adott életet nekünk. Ő formált bennünket. Ő adott nekünk szemet, kezét, száját. Mi a törleszthetetlen adósság? Az, hogy a szemeinkkel nem Benne gyönyörködtünk, hanem másban. Az a törleszthetetlen adósság, hogy a fülünkkel igéjére nem figyeltünk sokáig. Ahogy az énekíró megírta: „a fülünk igédre nem figyel”. Nagyon sok ember van, aki nem tudja, hogy ő adós, és nem figyel az igére. Ott van a szánk, amit Istentől kaptunk. Miért? Azért, hogy „hirdessétek annak hatalmas dolgait...” Erre kaptuk a szánkat, hogy hirdessük: „a Szabadító elközelgetett”. A szánkban van egy kis tagunk — ahogy a csendeshéten vettünk a Jakab levelében —, a nyelv, csak az a baj, hogy áspiskígyó mérge van alatta. Olyan, mint az erdőtűz, amely felgyújt nagy területeket. Mint a kis lángocska, olyan a mi nyelvünk, amivel tudunk káromkodni, tudunk rágalmazni, tudunk szidni. Ahelyett, hogy ezt énekelnénk: „az Atyát, és Fiút és a Szentlelket áldom; a mennyi Urát, kiben Szent egybe forrt a három.”

Micsoda adósság! Ott van az engedelmisség. Ha csak azt vesszük, hogy ezt a mai napot Isten arra rendelte, hogy Neki szenteld, Vele légy közösségben és közösségben a másikkal, az Ő közelségében, a testvérek közösségében. És mit tapasztalunk? Azt, hogy sok ember, soha nem ér rá vasárnap. Mert mindig a telken, a birtokon kell lenni. Mindig itt kell lenni, mindig ott kell lenni, mindig kirándulni, mindig bevásárolni kell, és micsoda adósságot halmozunk! Születésünktől kezdve csak nő, nő, nő ez az adósság. Ez rosszabb, mint a devizahitel. Ha az rossz volt, testvérek, higy-

gyük el, hogy ez ezerszeresen rosszabb. Mert legfeljebb valakinek a házat vihetik el — az is nagyon rossz, az is nagyon kemény —, de az Istennel szemben való adósságunkban sokkal nagyobb a tét. Élet-halál kérdése. Menny és pokol kérdése. Üdvösség és kárhozat kérdése. Tartozol, és Ő emlékeztet egy ilyen számadással mindig a tartozásra. Boldog ember az, aki megérti — ahogy az énekíró fogalmazott egyszer, amikor azt írta az énekének a végén nagy csodálattal és Isten iránti nagy hódolattal —, hogy: „egész élttem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét”.

Vajon így gondolkodunk-e testvérek? Hogy egész élttem sem lesz elég? Mindaz, amit Tőle kaptam: időm, erőm, javaim, azok az Övéi, és én nem Neki élttem, hanem „élttem csak magamnak én”. Pedig „hallám, ammint hívsz szelíden, ámde így szolt büszke szívem: semmit Te, mindent csak én”. Így növeljük a mi adósságunkat.

Kedves testvérek! A következő üzenete legyen az igének, a sok drága üzenetből az, hogy amikor mi Isten előtt állunk, az Ő ítélete jogos. Azt mondja a király: adjátok el mindenét, őt magát, feleségét, fiait, családját, minden vagyonát, és fizessen. Amikor Isten ítéletre von, az Ő ítélete igazságos és jogos. A szolga leborul előtte és azt mondja Neki: „Légy türelemmel..., és mindent megfizetek néked”. Milyen érdekes, hogy az az ember, aki önmagában bíz, azt gondolja, hogy ezt az adósságot vissza tudja fizetni. Azt gondolja, hogy az Isten igazságának eleget tehet. Azt mondja: „légy türelemmel”. Mit kér a szolga a királytól? Türeelmet. Mit kellett volna kérnie? Irgalmat. Mert a türelem azt jelenti, hogy: adj még egy kis időt. Én majd elkezdek spórolni, majd összegyűjtöm, majd vissza tudom neked adni, és mindent megfizetek neked. Az ember erre van beállva.

Megfoghatatlan nekem mindig, amikor az ember azt gondolja, hogy ő Istennek valamit adhat. Hogy ő valamit törleszthet, valamit visszaadhat nagy kegyesen. Majd „mindent megfizetek néked”. Mennyire nem ismeri önmagát ez a szolga! Mennyire nincs realitás érzéke, hogy mennyivel tartozik! Most nem akarok itt példákat mondani a testvéreknek, csak annyit higgyünk el, és annyit vegyünk komolyan, hogy ez egy óriási összeg. Egy kimondhatatlan összeg. A római, leggazdagabb császárok is örültek volna, ha ennyi lett volna a kincstárban vagy ennek legalább a fele. Amikor ő azt gondolja, hogy törlesztheti, hogy eleget tehet, akkor megszólal az irgalom, és jön a kegyelem. Azt mondja a király, hogy: elengedem a te adósságodat, megszánván az ő szolgáját. Itt az a szó fontos, hogy megszánta. Mert nekünk ilyen Királyunk van. Nekünk ilyen Istenünk van. Ilyen Urunk van, aki megszán bennünket. Ő tudja, hogy a szolga nem tud fizetni, hogy képtelen erre. Bennünk semmi erő és tehetség nincs a törlesztésre. Itt csak egyetlen dolog lehet: elengedés. Mert megszánta.

Testvérek, hogy szánt meg bennünket a mi Urunk a nagy, törleszthetetlen adósság tekintetében? Úgy, hogy elküldte Jézust, hogy kifizesse azt, amit mi nem tudunk. Hogy eleget tegyen annak, amire mi képtelenek vagyunk. Hadd idézzek egy ígét a Zsoltárok könyve 69. fejezet 5. versének a végéről: „amit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem”. Ebben én Jézus Krisztust láttam meg. Amit nem én ragadtam el, amivel nem én tartoztam, azt nekem kell megfizetnem. Megszólal a zsoltár. Milyen boldog ember az, aki ezt megérti! Pál apostol ezt megértette: valaki törlesztett helyette, valaki kifizette az adósságot. Mert az úgy nem lehet, testvérek, hogy semmis az egész. A példázat erről nem beszél, de valakinek ki kell fizetni. És Jézus Krisztus kifizette.

Pál apostol azt mondja: az én adóslevelem oda van szegezve a keresztfára, mert tisztában van azzal, hogy neki van adóslevele. Tisztában van azzal, hogy ez az adóslevél hatalmas. A végén egy olyan összeg van, hogy kimondani is nehéz és borzal-

mas, de ez oda van szegezve a keresztre. Jézus Krisztus felvitte a fára, és széjjeltépve ezt az ellenünk szóló kézírást. Ahogy a lelki énekben énekeljük: „az írás széjjeltépve, szabad vagyok, szabad. Tudom, hogy megvevél te, és megváltál ím magad”. Miért tudja az apostol? Azért, mert elhitte azt, hogy az erről szóló örömhír az övé, ennek ő a kedvezményezettje. Elhitte azt, hogy ez az írás széjjel van tépve. A bűnöm Úr Jézus, a bűnöm Úr Jézus, nem vádol többé engemet.

Azt mondja az ige: kicsoda olyan Isten, mint Urunk, Aki elengedi népe maradékának vétkeit? Elengedi! Legyen ma ez, testvérek, a legnagyobb örömhírünk, hogy elengedte a tartozásomat! Jézus Krisztus kifizette, és az erről szóló örömhír az evangélium.

Végül, testvérek, szóljunk arról is, hogy mi történt ezután? Azt olvassuk, hogy a szolga kimegy és elkezdí fojtogatni a szolgatársát, aki csak kicsiny összeggel, száz dénárral volt neki adós. Hát ez ahhoz képest semmi, azt lehet mondani, nem is lehet százalékban kifejezni.

Testvérek, ebből azt az üzenetet vegyük el, hogy ez a példázat az életünk két nagy színteréről beszél.

Az egyik színtér, amikor az Úr előtt vagyunk, amikor az Úrral vagyunk csendességben, közösségben, istentiszteleten, bibliaórán, napi bibliaolvasásban, imádságban, imaórán, gyülekezetben.

A másik színterünk ott zajlik, ahol a szolgának a második felvonásban olvasható története. Amikor kimegy és találkozik az ő szolgatársával. Ilyen a mi életünk is. Van egy másik színtere is az életünknek. Lehet, hogy kint az utcán, lehet, hogy az iskolában, a családban, a lakóközösségben, az osztálykiránduláson, a gólyatáborban, az egyetemen vagy az óvodában van az életünknek egy másik színtere.

Miután, ezen a két helyen zajlik a mi életünk, az a kérdés, hogy milyen kapcsolat van e kettő között. A második színtéren úgy élünk-e, hogy mi történt az elsőn? Mert ennek a példázatnak ez az üzenete: a másik színtéren — a szolgatárssal való találkozásban —, mintha elfelejtődne az, hogy mi volt az első felvonásban. Mintha elfelejtette volna, hogy mi zajlott ott a királlyal való beszélgetésben.

Ez az ige, testvérek, pontosan arra tanít bennünket, hogy az Isten velünk cselekedett kegyelmének vajon visszhangja vagyunk-e? Vajon ahol élünk, vagyunk, a szürke hétköznapiakba bele tudjuk-e vinni az ünnep fényét? Erről van itt szó, testvérek. Bele tudjuk-e vinni a kórházi ágyon eltöltött nyomorúságos napjainkba az Úrral való kapcsolatunkban kialakult áldott légkört? Oda tudom-e vinni a betegek elé, talán a másik, mellettem lévő ágyon fekvő beteg életébe? Vagy a munkában, a munkatársainknak oda tudjuk-e vinni?

Vajon az irgalmasság visszhangja vagyunk-e? A megbocsátás visszhangja vagyunk-e? A feloldozás, elengedés visszhangja vagyunk-e? Vagy pedig az irgalmatlanság vagy az emberi joggyakorlat visszhangjában élve, a magunk igazságához ragaszkodva játsszuk a sértettet és a megbántottat.

Hadd fejezzem be azzal — mert azzal kell befejezni —, hogy Jézus mire tanított bennünket! Azt mondta, hogy ti így imádkozzatok: bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Jézus nem csak mondta — hogy ti így imádkozzatok —, hanem így is tette, amikor azt mondta: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek”.

Ezt tették az Istennek drága, elhívott, megváltott emberei is: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt! Pál apostol a Kolossébeliekhez írt levelében mondja, a 3. rész

12. verstől kezdődően: „Bocsássatok meg egymásnak, amint Krisztus is megbocsátott néktek”. Legyetek egymás iránt ilyen szeretetben, ne húzzatok határt!

Meddig? Hányszor lehet megbocsátani? A hetvenszer hétszer: megfoghatatlan szám. Tudjátok, mit jelent ez? Azt, hogy erre az ember nem képes. Jézus azért mondta, hogy hetvenszer hétszer, mert háromszor talán még megy. Harmadszorra már foggal-körömmel. Talán hétszer még elmegy, nagy dérrrel-dúrral. De ha hetvenszer hétszer valaki megsért engem és megbánt engem, hetvenszer hétszer nem tudunk bocsánatot adni. Azért mondja ezt Jézus, mert erre csak Ő képes.

Te is csak akkor leszel képes erre, ha Jézus a szívedben él. Akkor kérheted Őt: Uram, nem én, mert én ezt nem tudom adni. Az én indulatomból, emberi természetből, az én igazságérzetemből ez nem telik, de Tőled kitelik. Ezért segíts rajtam! Add a te szabadításodat, mert Te nem róttad fel a gonoszt és a bűnt! Add, hogy én se tegyem! Hadd tudjak én is bocsánatot adni, mert tudom, hogy mindennap én is bocsánatból élek.

Imádkozzunk!

Áldunk, dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy példát adtál nekünk. Nemcsak szelídségből tanulhatunk, nemcsak alázatból, de tanulhatunk még megbocsátásból és még sok mindenből.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy csak Nálad van a bocsánat. Engedd meglátnunk azt a hatalmas adósságot, amivel tartoztunk Neked! Amit nem tudunk törleszteni, kifizetni, elrendezni, Te egyetlen golgotai, tökéletes kereszthaláloddal elrendezted azt, odaszegezvén a mi adóslevelünket a keresztre.

Engedd, hogy ha a keresztre néz szemünk, melyen a menny királya halt, lássuk a mi adóslevelünket: az ott függ a Golgota keresztjén! Emlékeztet a bűneinkre, de emlékeztet a bocsánatra is, amelyet kaptunk, amiből élünk.

Életünk két színtéren folyik Urunk. Kimegyünk innen a templomból, levetjük ünneplő ruhánkat, visszamegyünk a hétköznapi gondjaink, bajaink közé, veszedések közé, sértegetések és sértések közé. Urunk, vannak emberek, akikre rá se tudunk talán nézni, nemhogy őket megszólítanánk. Olyan harag van a szívünkben, hogy megdöbbenő. Gyűlölni tudunk. Látjuk Urunk, hogy állapotunk nagyon rossz, és ezért kérünk Téged, hogy légy segítségül!

Kérünk, hogy add a Te szeretetedet a szívünkbe! Add a Te irgalmadat, hadd tanuljuk meg azt is! Add nekünk a Te megbocsátásodat, hogy úgy bocsássunk meg, hogy ne is emlékezzünk rá! Ne hánytorgassuk fel azt, ami történt, mert Te sem hánytorgatod fel, hanem a tenger mélyére vetted minden bűnünket.

Köszönjük, hogy áll a Te kereszted, elmúlás és rom felett. Ott áldássá lett az átok, megbékéltetett a keresztt, és engedd, hogy el nem múló boldogságunkat és békességünket ott keressük! Hadd menjünk szabad szívvel ki innen, Úr Jézus, mint akikhez szóltál! Mint akik megértettük, hogy mit kívánsz tőlünk, és mint akik értékeljük, hogy mit kínálsz a Te irgalmadban és bocsánatodban.

Imádkozunk, Urunk, a betegeinkért és azokért, akik gyászolnak. Imádkozunk az iskolát kezdőkért: diákokért, pedagógusokért, óvodától az egyetemig egyaránt. Kérünk Urunk, áldj meg mindenkit ebben az iskolai esztendőben, de hadd tanuljuk meg Tőled a legnagyobb leckét és a legnagyobb tanítást, hogy: Te magad vagy — az élet, az út és az igazság.

Ámen.

651

Ki az Úrban bízott

(811)

☞ [?]

♪ [?]

Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.
 El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.
 Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kő - szir - tem!
 Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
 Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
 És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
 Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.

3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
 Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
 Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
 Hisz te minden könnyem számontartod rég.

4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
 Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
 Éjen, halál völgyén vezet e sugár
 Oda, hol a Bárány vacsorája vár.